

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับ ภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ มีข้อตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับ แก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละระ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงที่บังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงิน ได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการเปลี่ยนมือสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ และภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งรัฐวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายให้ถือว่าเป็นภาษีที่เก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้

(2) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(จ) ในกรณีประเทศฟิลิปปินส์

ภาษีเงินได้ที่ตั้งบังคับกับรายได้ส่วนที่ 2 ของประมวลกฎหมายภาษีในประเทศของประเทศฟิลิปปินส์ตามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วและภาษีอื่นๆ ที่เก็บจากเงินได้โดยประเทศฟิลิปปินส์

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีฟิลิปปินส์")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันซึ่งได้บังคับจัดเก็บเป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันนับจากวันที่ได้มีการลงนามในอนุสัญญานี้เมื่อสิ้นปีแต่ละปี เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาของแต่ละรัฐจะได้แจ้งให้แกกันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อประโยชน์ของอนุสัญญานี้เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) (1) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใดๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งได้กำหนดไว้ในกฎหมายไทยว่าเป็นสิทธิของราชอาณาจักรไทยในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดิน ท้องทะเล และดินใต้ผิวดินตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ

(2) คำว่า "ฟิลิปปินส์" หมายถึง สาธารณรัฐฟิลิปปินส์และใช้ในความหมายภูมิศาสตร์ เมื่อให้หมายถึงอาณาเขตทั้งหมดที่ประกอบขึ้นเป็นสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

(จ) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทยหรือประเทศฟิลิปปินส์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ค) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก ทรัสต์ บริษัทหรือคณะบุคคลอื่นใด

(ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใดหรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อประโยชน์ทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่าวิสาหกิจที่ประกอบการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและวิสาหกิจที่ประกอบการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ฉ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยเรือหรืออากาศยาน โดยวิสาหกิจของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นเมื่อเรือหรืออากาศยาน ได้มีการดำเนินงานระหว่างสถานที่ต่างๆ ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่งเท่านั้น

(ข) คำว่า "ชนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใดๆ ที่ครอบครองภาวะแห่งการเป็นพลเมืองหรือคนชนชาติของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง

(2) บุคคลผู้มีฐานะทางกฎหมายใดๆ ห้างหุ้นส่วนหรือสมาคมที่มีขึ้นตั้งขึ้นหรือรวมตัวขึ้นตาม กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ค) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายความว่าถึง

(1) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(2) ในกรณีประเทศฟิลิปปินส์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(3) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยและภาษีฟิลิปปินส์แล้วแต่บริบทจะกำหนด

2. ในการใช้บังคับบทแห่งอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นให้มีความหมาย ที่คำนั้นๆ มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้แล้วแต่บริบทจะกำหนด เป็นอย่างอื่น แม้จะมีวรรคก่อนๆ อยู่ ถ้าความหมายของคำนั้นๆ ตามที่มีอยู่ในกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง แตกต่าง ไปจากความหมายที่มีอยู่ในกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจร่วมกันกำหนดความหมายขึ้นมา ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันการซ้ำซ้อนของภาษีหรือเพื่อ ประโยชน์อย่างอื่นของอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ 4

มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดๆ ซึ่งตาม กฎหมายของรัฐนั้นจำเป็นต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจดทะเบียนหรือโดยเกณฑ์อื่นใด ในทำนองเดียวกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใดๆ ผู้ต้องเสียภาษีให้แก่รัฐผู้ทำสัญญาเพียงสืบเนื่องมาจากเงินได้ที่เกิดขึ้นหรือ ทุนซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น

2. ถ้าเนื่องจากเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรคหนึ่ง บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้วินิจฉัยสภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติ

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือ ไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลใดนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นได้ก่อตั้งขึ้น

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสภาพที่อื่นใด ที่ใช้ในการอุตสาหกรรมชาติ

(ช) ที่ตั้งอาคาร หรือโครงการก่อสร้าง ซึ่งที่ตั้งหรือโครงการนั้นมียู่เป็นระยะเวลานานกว่า 6 เดือน

(ซ) โครงการประกอบหรือติดตั้งซึ่งมียู่ยาวนานกว่า 3 เดือน

(ฅ) สถานที่ซึ่งใช้เพื่อการขายสินค้า

(ฉ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลใช้เป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาให้ผู้อื่น

(ง) การให้บริการรวมถึงการให้บริการปรึกษาของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือบุคคลอื่นโดยกิจกรรมลักษณะเช่นว่านั้นได้มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับโครงการเดียวกันหรือต่อเนื่องกันภายในระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะรวมกันแล้วเกินกว่า 183 วัน

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะไม่ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาจัดแสดงหรือส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นไว้เพียงเพื่อประโยชน์แห่งการสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประโยชน์แห่งการจัดซื้อของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินการกิจกรรมซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบสำหรับวิสาหกิจ เช่นการโฆษณาหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

4. บุคคลผู้กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง (นอกจากตัวแทนที่มีสภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5) ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก

(ก) บุคคลนั้นมิได้ใช้อำนาจในการทำสัญญาอย่างเป็นทางการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น อยู่ในรัฐแรกเว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อขายหรือสินค้า เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือ

(ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าอยู่ในรัฐแรกนั้น และดำเนินการส่งมอบของหรือสินค้าในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำหรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นทางการเป็นปกติวิสัยซึ่งสิ่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐแรกนั้นเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้าตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้ ถ้าหากว่าตัวแทนเช่นว่านั้นได้กระทำการในการเป็นตัวแทนจะโดยทั้งหมดหรือเกือบจะโดยทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นหรือเพื่อวิสาหกิจและกลุ่มวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น ถ้าเป็นกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 4 บังคับ

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรกรรมหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง นั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จักมีนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำว่า "ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ สัตว์เลี้ยงและเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้" สิทธิที่อยู่ในบังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงาน ขุมแร่ แหล่งแร่และทรัพยากรธรรมชาติคืออย่างอื่น ส่วนเรือกำปั่น เรือและอากาศยาน จักไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติแห่งวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องจากการใช้โดยตรง การใช้เช่าหรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติแห่งวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าหากวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจหรือยังประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ตามบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรให้ยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวร รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายรับของวิสาหกิจหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีโดยวิธีปันส่วนดังกล่าวอันอาจเป็นประเพณี อย่างไรก็ตามวิธีที่เลือกใช้ต้องเป็นในลักษณะที่ผลอันเกิดขึ้นเป็นไปตามหลักการซึ่งกำหนดไว้ตามข้อนี้
5. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 3 อยู่ จะไม่ยอมให้หักซึ่งค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนที่จ่ายหรือถูกเรียกเก็บ (นอกเหนือจากการจ่ายทดแทนของรายจ่ายจริง) โดยสถานประกอบการถาวรให้กับสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้นในลักษณะของ
  - (ก) ค่าสิทธิ ค่าบริการ หรือการจ่ายอื่นที่คล้ายคลึงกัน เพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นใด
  - (ข) ค่าคอมมิชชั่นสำหรับการให้บริการที่ระบุหรือเพื่อการจัดการและ
  - (ค) ดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรยืม

6. มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
7. เพื่อประโยชน์แห่งวรรคก่อนๆ กำไรจะเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดตามวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
8. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรที่เกิดจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จากการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 กำไรจากแหล่งภายในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรกแต่ภาษีที่เก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนที่น้อยกว่าของ
  - (ก) ร้อยละหนึ่งจุดห้าของรายได้ทั้งหมดที่ได้รับจากแหล่งภายในของรัฐนั้น และ
  - (ข) อัตราต่ำสุดของภาษีฟิลิปินส์ซึ่งอาจตั้งบังคับจัดเก็บจากกำไรของกิจการชนิดเดียวกันภายใต้สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่สามได้รับ
3. อย่างไรก็ตามในกรณีของการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศภาษีที่เก็บตามบทบัญญัติของวรรค 2 จะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของภาษีที่เรียกเก็บภายใต้กฎหมายของประเทศไทย ซึ่งมีผลใช้บังคับในวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้
4. ในทำนองเดียวกันให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 แก่กำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มเข้าร่วมในธุรกิจร่วมค้าหรือเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

การประกันภัย

แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 5 และข้อ 7 อยู่ วิสาหกิจประกันภัย ไม่รวมถึงการประกันภัยต่อของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือได้เบี้ยประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 10

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมลงทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมลงทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระเช่นนั้น ถ้าไรใดๆ ที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รวมยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ที่ได้เสียภาษีไว้แล้วในรัฐนั้น เข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจและเก็บภาษีตามนั้น และกำไรที่รวมอยู่นั้นเป็นกำไรที่เกิดขึ้นแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเสมือนหนึ่งเงื่อนไขที่พึงใช้ในการตกลงระหว่างวิสาหกิจที่ไม่ขึ้นแก่กันแล้ว รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสมในการพิจารณาปรับปรุงเช่นนั้น จำต้องนำบทบัญญัติอื่นแห่งอนุสัญญาฯ มาพิจารณาและหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจรัฐผู้ทำสัญญาปรึกษาซึ่งกันและกัน

3. รัฐผู้ทำสัญญาจะต้องไม่เปลี่ยนแปลงยอดกำไรของวิสาหกิจภายใต้กรณีที่อ้างถึงในวรรค 1 หลังจากการสิ้นสุดอายุของเวลาที่จำกัดไว้ในกฎหมายและไม่ว่าในกรณีใดๆ หลักราก 5 ปี จากวันสุดท้ายของปีที่กำไรที่ต้องเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นกับวิสาหกิจของรัฐนั้น

ข้อ 11

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งถือหุ้นอยู่โดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 15 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล ภาษีที่เก็บจะต้องไม่เกิน
  - ก. ร้อยละ 15 ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นบริษัทของประเทศฟิลิปปินส์หรือถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นบริษัทของประเทศไทยที่ดำเนินกิจการอุตสาหกรรม
  - ข. ร้อยละ 20 ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นบริษัทของประเทศไทยซึ่งมิได้ดำเนินการอุตสาหกรรม
3. บทบัญญัติแห่งวรรค 1, 2 จะไม่มีผลต่อการเก็บภาษีต่อบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
4. (ก) คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หุ้นหรือสิทธิใบหุ้น โดยมีต้องลงทุนเป็นเงินหุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไรตลอดจนเงินได้อันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายอากรของรัฐ ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
  - (ข) คำว่า "บริษัทไทยดำเนินกิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง
    1. วิชาหกิจใดๆ ที่เกี่ยวกับ
      - ก) การหัตถกรรม การประกอบและการแปรสภาพ
      - ข) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
      - ค) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ แก๊ส หรือการประปา หรือ
      - ง) การเกษตร การป่าไม้และการประมงและการทำสวนหรือ

2. วิสาหกิจอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมหรือ

3. วิสาหกิจอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจจะประกาศให้เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมอุตสาหกรรมเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. มิให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บังคับ ถ้าหากผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาดำเนินการค้าหรือธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้นและการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการประจำในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 15 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นไม่อาจตั้งบังคับภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเว้นแต่หากได้จ่ายเงินปันผลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งหรือทราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตาม

7. ไม่มีควมใดในข้อนี้จะแปลความที่จะห้ามมิให้รัฐผู้ทำสัญญา จัดเก็บภาษีจากกำไรหรือจากจำนวนอื่นใด ซึ่งกันไว้จากกำไรหรือซึ่งอาจจะถือว่าเป็นกำไรซึ่งได้จ่ายหรือส่งออกโดยสถานประกอบการถาวรของบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพิ่มจากภาษีเงินได้นิติบุคคลทั่วๆ ไปที่เก็บจากกำไรของสถานประกอบการดังกล่าว

ข้อ 12

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี๋ยเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับนั้นเป็นเจ้าของดอกเบี๋ยที่ได้รับประโยชน์ ภาษีที่เก็บนั้นจะต้องไม่เกิน

ก. ร้อยละ 10 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด ถ้า

(1) ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นในประเทศไทย และได้รับ โดยสถาบันการเงินของฟิลิปปินส์ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(2) ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์ในส่วนที่เกี่ยวกับการออกพันธบัตรหุ้นกู้หรือข้อผูกมัดอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันต่อสาธารณะ

ข. ร้อยละ 15 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด ถ้าดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นในประเทศฟิลิปปินส์ และ

ค. ร้อยละ 25 ของดอกเบี๋ยทั้งหมด ถ้าดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นในประเทศไทย

3. คำว่า "ดอกเบี๋ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมียหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากหุ้นหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียม และรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์หุ้นหรือหุ้นกุนั้น รวมตลอดทั้งเงินได้ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จาก การให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายอากรของรัฐที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น และให้รวมถึงดอกเบี๋ยจากการขายผ่อนชำระเพื่อความ มุ่งประสงค์ของข้อนี้ ค่าปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดไม่ให้ถือว่าเป็นดอกเบี๋ย

4. มิให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 บังคับถ้าผู้รับดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบการค้าหรือธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นหรือ ประกอบอาชีพอิสระผ่านสถานประกอบการประจำและสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี๋ยนั้น เกี่ยวข้องในประการ สำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือสถานประกอบการประจำดังกล่าว ในกรณีเช่นว่านั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 15 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ดอกเบี๋ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่น องค์การตามกฎหมายหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญานั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี๋ยไม่ว่าจะ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวร หรือสถานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำ สัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหน้าที่ต้องจ่ายดอกเบี๋ยขึ้น และดอกเบี๋ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือสถาน ประกอบการประจำ ดอกเบี๋ยเช่นว่านี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการ ประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคล อื่น ดอกเบี๋ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี๋ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงิน จำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดย คำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

7. แม้จะมีบทของวรรค 2 ดอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญาแรก

8. เพื่อประโยชน์แห่งวรรค 7 คำว่า "รัฐบาล"

ก. ในกรณีของประเทศฟิลิปปินส์ หมายความว่าถึง

1. รัฐบาลของประเทศฟิลิปปินส์ หมายความว่าถึง
2. ธนาคารกลางแห่งประเทศฟิลิปปินส์
3. ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศฟิลิปปินส์
4. สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนทั้งหมดรัฐบาลของสาธารณรัฐฟิลิปปินส์ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเป็นเจ้าของ ซึ่งอาจตกลงกันเป็นคราวๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข. ในกรณีของประเทศไทยหมายความว่าถึง

1. รัฐบาลแห่งประเทศไทย
2. ธนาคารแห่งประเทศไทย
3. องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
4. สถาบันต่างๆ ซึ่งทุนทั้งหมดรัฐบาลแห่งประเทศไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นเป็นเจ้าของ ซึ่งอาจตกลงกันเป็นคราวๆ ไป ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

ข้อ 13

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่ง

2. อย่างไรก็ดีตามคำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นได้เกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ถ้าผู้รับเป็นผู้รับประโยชน์โดยตรงของคำสิทธินั้น ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

ก. ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นได้ง่าย

(1) โดยวิสาหกิจซึ่งจดทะเบียนกับสำนักงานส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทยและดำเนินการในกิจกรรมที่สรรแล้ว หรือ

(2) โดยวิสาหกิจภายใต้การส่งเสริมของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแห่งประเทศไทยหรือ

(3) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับฟิล์มภาพยนตร์หรือเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง

ข. ร้อยละ 25 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นๆ

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงจำนวนเงินที่ชำระชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือเทปภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใดๆ เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิทยาศาสตร์ หรือข้อสนเทศ เกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 ของข้อนี้มีให้ใช้บังคับ ถ้าผู้รับคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือหนึ่งประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านสถานประกอบการถาวรที่คำสิทธินั้นเกิดขึ้น หรือประกอบอาชีพอิสระผ่านสถานประกอบการประจำอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่ชำระนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทของข้อ 7 หรือข้อ 15 ของอนุสัญญาฉบับนี้บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธินั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ดีในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในการทำสัญญาให้มีการจ่ายค่าสิทธินั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและคำสิทธิเช่นว่านั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการนั้น ให้ถือว่าคำสิทธิเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อค้ำเงินถึงการใช้สิทธิหรือข้อเสนอสถานเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้อัตโนมัติกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้

ข้อ 14

ผลได้จากกรการจำหน่ายทรัพย์สิน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวถึงในข้อ 6 และได้ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
2. ผลได้จากกรการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรืออสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นของสถานประกอบการธุรกิจประจำมีไว้ให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะบริการวิชาชีพอิสระ รวมทั้งผลได้จากกรการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือสถานประกอบการธุรกิจประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศหรืออสังหาริมทรัพย์บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
4. ผลได้จากกรการจำหน่ายหุ้นของบริษัท ซึ่งมีทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น ผลได้จากกรการจำหน่ายผลประโยชน์ในหุ้นส่วนหรือบริษัทเงินทุนซึ่งมีทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเรียกเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
5. รายได้จากกรการขายทรัพย์สินที่ไม่มีตัวตนหรือข้อเสนอสถานตามที่กล่าวถึงในวรรค 3 ของข้อ 13 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งรายได้นั้นเกิดขึ้น
6. รายได้ที่กล่าวถึงในวรรค 5 ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเมื่อจ่ายให้แก่รัฐนั้นเองส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีบุคคลผู้จ่ายเงินได้นั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำอันเกี่ยวข้องกับการที่จะต้องจ่ายเงินได้นั้น และเงินที่จ่ายนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำให้ถือว่าเงินได้ดังกล่าวเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1, 2, 3, 4 และ 5 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ไม่มีข้อความใดๆ ในวรรคนี้จะห้ามรัฐผู้ทำสัญญามีให้จัดเก็บภาษีจากผลได้หรือรายได้จากการขายหรือโอนหุ้นและหลักทรัพย์อื่นๆ

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคล

1. ในบังคับบทของข้อ 16, 18, 19, 20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันหรือเงินได้จาก การบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชาชีพ) ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่าการบริการดังกล่าวกระทำในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ให้บริการเช่นนั้นแล้วค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ได้รับการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่ เกี่ยวกับการบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชาชีพ) ที่ได้ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรกถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเมื่อรวมกันแล้วไม่เกิน 90 วัน ใน กรณีการบริการด้านวิชาชีพและ 183 วัน ในกรณีการบริการด้านอื่นๆ ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้องและ

(ข) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นจ่ายโดยหรือในนามของบุคคลผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐแรก และ

(ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร ซึ่งบุคคลผู้จ่ายค่าตอบแทน หรือเงินได้นั้นมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

3. คำว่า "บริการวิชาชีพ" รวมถึงกิจกรรมอิสระทางวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลป การศึกษาหรือการสอนรวมทั้งกิจ กรรมอิสระทางแพทย์ นายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และ นักบัญชี

4. แม้จะมีบทก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานเป็นลูกเรือหรืออย่างอื่นในเรือหรืออากาศยานที่ดำเนินกิจการด้านการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

คำป่วยการของกรรมการ

1. คำป่วยการของกรรมการและจำนวนเงินอย่างอื่นที่ชำระอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินค่าตอบแทนที่บุคคลที่วรรค 1 ของข้อนี้ใช้บังคับได้รับจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานประจำวันที่มีลักษณะในทางจัดการหรือในทางวิชาการ อาจเก็บภาษีได้ตามบทบัญญัติของข้อ 15

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทของข้อ 15 อยู่เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นนักแสดง เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือเป็นนักกีฬา ได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนซึ่งได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลของนักแสดงหรือนักกีฬามีได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดง หรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นแม้ว่าจะมีบทบัญญัติของข้อ 7 และข้อ 15 บังคับอยู่ อาจเรียกเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งกิจกรรมแสดงและการกีฬาได้บังเกิดขึ้น
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่ใช่บังคับกับเงินได้ซึ่งนักแสดงและนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมต่างๆ ที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หากการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และกับเงินได้ขององค์การที่มีไว้วัตถุประสงค์ในทางหากำไรในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมที่จัดให้มีขึ้นนั้นมิได้มีส่วนหนึ่งส่วนใดของเงินได้ที่ต้องจ่ายให้กับหรือมีขึ้นเพื่อประโยชน์ในทางส่วนตัวของเจ้าของสมาชิกหรือผู้ถือหุ้น และองค์การซึ่งได้รับการรับรองโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐหนึ่งว่ามีคุณสมบัติตามบทบัญญัตินี้
4. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7 อยู่ในกรณีกิจกรรมต่างๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก เว้นแต่กิจกรรมที่วิสาหกิจได้จัดให้มีขึ้นนั้น ได้รับการสนับสนุนจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือเว้นแต่วิสาหกิจนั้นเป็นองค์การที่มีได้หากำไรตามที่อ้างถึงในวรรค 3

ข้อ 18

เงินบ้านญาติ

1. ในบังคับบทบัญญัติของวรรค 1 ข้อ 19 เงินบ้านญาติหรือค่าตอบแทนอื่นซึ่งคล้ายคลึงกันเพื่อการทำงานในอดีตที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น
2. คำว่า "เงินบ้านญาติ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายความถึงจำนวนเงินที่จ่ายเป็นงวดเพื่อเป็นการตอบแทนบริการที่กระทำในอดีต

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. เงินค่าตอบแทนรวมทั้งบ้านญาติที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นให้แก่
  - (ก) คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ข) บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไม่ใช่เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเดินทางไปยังรัฐหนึ่งเพียงเพื่อจุดประสงค์ในการปฏิบัติงานในรัฐที่กล่าวถึงสำหรับการให้บริการแก่รัฐนั้นในการปฏิบัติหน้าที่ที่มีลักษณะของงานรัฐบาลจะได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ไม่ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 บังคับแก่ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินบ้านญาติที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับการบริหารที่เกี่ยวกับการค้าหรือธุรกิจใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ 20

ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งในขณะก่อนที่จะเข้ามาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และผู้ซึ่งโดยคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งแล้ว ได้เข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินกว่าสองปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ ณ สถาบันการศึกษาเช่นว่านั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญานั้นสำหรับค่าตอบแทนในการสอนหรือวิจัยเช่นว่านั้น

2. ข้อนี้มิให้ใช้บังคับแก่เงินที่ได้จากการวิจัย หากการวิจัยเช่นนั้นกระทำไปโดยมิใช่เพื่อประโยชน์โดยทั่วไปแต่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคนหรือหลายคน โดยเฉพาะเป็นสำคัญ

ข้อ 21

นักเรียนและผู้ฝึกงาน

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเคยมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ในขณะที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและพำนักอาศัยอยู่ในอีกรัฐหนึ่งซึ่งเป็นการชั่วคราวในฐานะเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นอันคล้ายคลึงกัน หรือในฐานะผู้ฝึกงานทางธุรกิจจะได้รับการยกเว้นภาษีจากรัฐผู้ทำสัญญานั้นนับตั้งแต่วันแรกที่เดินทางมาถึงสำหรับ

(ก) เงินทั้งปวงที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อจุดประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกงานของบุคคลผู้นั้น และ

(ข) ค่าตอบแทนสำหรับบริการส่วนบุคคลที่ให้นักรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยมุ่งหมายที่จะจุนเจือปัจจัยสำหรับบุคคลนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์เช่นนั้น ในการกำหนดเวลาทั้งสิ้นไม่เกิน 5 ปี

2. บุคคลธรรมดา ซึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ขณะที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และพำนักอาศัยอยู่ในรัฐหนึ่งนั้นเป็นการชั่วคราว เพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา การวิจัยหรือการฝึกงานในฐานะที่เป็นผู้ที่ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การวิทยาศาสตร์ การศึกษา ศาสนาหรือองค์การกุศล หรือภายใต้โครงการให้ความช่วยเหลือทางวิชาการซึ่งจัดโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในกำหนดเวลาไม่เกิน 5 ปีนับจากวันแรกที่เดินทางไปถึง ในส่วนที่เกี่ยวกับ

(ก) จำนวนของเงินทุนดังกล่าว เงินอุดหนุน หรือรางวัล

(ข) เงินทั้งปวงที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อจุดประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกงานและ

(ค) เงินค่าตอบแทนอื่นๆ สำหรับการบริการส่วนบุคคลที่ได้ให้แก่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าบริการดังกล่าวนั้น ต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษา การวิจัย การฝึกงาน หรือมีลักษณะอย่างเดียวกันของบุคคลผู้นั้น

3. บุคคลธรรมดาซึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในเวลาใกล้ชิดก่อนที่จะเดินทางไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และพำนักอาศัยอยู่เป็นการชั่วคราวในฐานะผู้ฝึกงาน เพื่อความมุ่งประสงค์ให้ได้มาซึ่งความชำนาญทางเทคนิค วิชาชีพ หรือทางธุรกิจภายในระยะเวลาไม่เกินกว่า 2 ปี นับตั้งแต่การเดินทางเข้าไปถึงรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งของเขาให้โดยยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

(ก) เงินที่ส่งมาจากต่างประเทศ เพื่อจุดประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกงานของบุคคลนั้น และ

(ข) ค่าตอบแทนสำหรับบริการส่วนบุคคลในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่าบริการเหล่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือการฝึกงานหรือส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเหล่านั้น

ข้อ 22

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งมีได้ระบุไว้ชัดเจนในข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาฉบับนี้ จะเรียกเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญานั้นเท่านั้น ถ้าเงินได้ดังกล่าวได้รับจากแหล่งภายในของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเรียกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีของประเทศไทย

(ก) ภาษีฟิลิปปินส์ที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ในฟิลิปปินส์นั้นจะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีไทย ที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น

(ข) ในกรณีเงินได้นั้นเป็นเงินปันผลที่บริษัทซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในฟิลิปปินส์จ่ายให้กับบริษัทซึ่งเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และซึ่งมีหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีฟิลิปปินส์ที่ต้องชำระ โดยบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้และ

(ค) อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น

2. คำว่า "ภาษีฟิลิปปินส์ที่ต้องชำระ" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีฟิลิปปินส์ซึ่งควรจะได้ชำระแล้วถ้าภาษีฟิลิปปินส์เหล่านั้น ไม่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนมาก่อนตามอนุสัญญานี้และหรือตามกฎหมายจูงใจพิเศษซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศฟิลิปปินส์ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ ณ วันลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ หรือซึ่งอาจนำมาใช้ภายหลังในกฎหมายภาษีของฟิลิปปินส์ เมื่อได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือเมื่อได้มีการเพิ่มเติมกฎหมายต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว

3. ในกรณีของประเทศฟิลิปปินส์ ในบังคับกฎหมายของประเทศฟิลิปปินส์เกี่ยวกับการยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีฟิลิปปินส์สำหรับภาษีที่ต้องชำระในประเทศอื่น นอกจากประเทศฟิลิปปินส์

(ก) ภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากประเทศไทย จะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีประเทศฟิลิปปินส์ที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้น

(ข) ในกรณีที่เงินได้นั้นเป็นเงินปันผลที่บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศฟิลิปปินส์และซึ่งมีหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 15 เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีไทยที่ต้องชำระโดยบริษัทนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ และ

(ค) อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีฟิลิปปินส์ส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น

4. คำว่า "ภาษีไทยที่ต้องชำระ" ให้ถือว่ารวมจำนวนภาษีไทยซึ่งควรจะได้ชำระแล้ว ถ้าภาษีไทยเช่นว่านั้นไม่ได้รับการลดหย่อนมาก่อน ตามอนุสัญญาฉบับนี้หรือตามกฎหมายของอีกพิเศษ ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางเศรษฐกิจในประเทศไทยที่มีผลใช้บังคับอยู่ ณ วันลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งอาจนำมาใช้ภายในกฎหมายภาษีอากรของประเทศไทยเมื่อได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือเมื่อได้มีการเพิ่มเติมกฎหมายต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ หรือเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งถูกบังคับหรือต้องปฏิบัติตามในพฤติการณ์เช่นเดียวกัน

2. การเก็บภาษีอากรจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บภาษีจากอีกรัฐหนึ่ง โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ได้ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

3. ไม่มีบทของข้อนี้ที่จะแปลความอันเป็นการผูกพันต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดที่จะให้ค่าลดหย่อน การผ่อนผันหรือการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับความมุ่งประสงค์ในการจัดเก็บภาษีตามสถานะของบุคคลหรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนหนึ่งหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมครอบงำอยู่ทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่า โดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น นอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าวิสาหกิจทำนองเดียวกันอื่นๆ ของรัฐแรกที่กล่าวถึงถูกหรืออาจถูกบังคับให้ปฏิบัติ
5. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาภายใต้การส่งเสริมสนับสนุนอุตสาหกรรม หรือธุรกิจที่จำเป็น อาจกำหนดให้คนชาติของตนได้รับผลประโยชน์จากการจูงใจในด้านภาษีอากรที่อนุมัติแล้วได้
6. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายความว่า ภาษีอากรซึ่งเป็นเรื่องของอนุสัญญา

ข้อ 25

วิธีการเพื่อดำเนินการตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐใดรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ หรือถ้ากรณีของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 24 ต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ผู้นั้นเป็นคนชาติอื่นเป็นคำร้องระบุถึงพื้นฐานสำหรับการอ้างสิทธิตามบทของภาษีอากรดังกล่าว โดยไม่ขัดต่อวิธีการแก้ไขที่วางไว้โดยกฎหมายของแต่ละรัฐเพื่อให้มีผล คำร้องที่กล่าวถึงจะต้องยื่นภายในเวลา 2 ปี นับจากกรณีการเสียภาษีอากรซึ่งไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้เกิดขึ้น
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้ออนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ได้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีการตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดแย้งกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น และจะเปิดเผยเฉพาะต่อบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน การจัดเก็บภาษีอากรหรือการบังคับจัดเก็บ หรือการดำเนินคดีเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้
2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตามมิให้แปลความบทของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้
  - (ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญา หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน
3. เมื่อได้รับการร้องขอเป็นพิเศษจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องจัดหาข้อสนเทศภายใต้ข้อนี้ในรูปของการให้ปากคำจากพยานหลักฐานและสำเนาของเอกสาร ต้นฉบับที่ยังมิได้แก้ไข (รวมถึงหนังสือ กระดาษแถลงการณ์ บันทึก บัญชีหรือบทความ) ตามมาตรการที่เหมือนกันกับที่ใช้ตามกฎหมายและวิธีการปฏิบัติในทางบริหารภายในรัฐผู้ทำสัญญาเพื่อให้ได้รับรับรองและเอกสารในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีของรัฐนั้น
4. การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะต้องเป็นไปตามหลักการปกติหรือตามคำร้องขอในกรณีพิเศษ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจเห็นพ้องในรายละเอียดของข้อสนเทศและจัดหาให้ตามหลักการปกติที่กำหนด

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้ กระทบต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษากรของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

ข้อบังคับเบ็ดเตล็ด

1. บทบัญญัติต่างๆ ของอนุสัญญาจะต้องไม่แปลความหมายไปในทางจำกัดในลักษณะใดๆ ของการคัดออกการยกเว้น การลดหย่อน การเครดิต หรือการลดหย่อนใดๆ ในปัจจุบัน หรือภายหลังในส่วนที่เกี่ยวข้อง
  - (ก) การกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งบังคับจัดเก็บภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งนั้น หรือ
  - (ข) ความตกลงอื่นๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจัดทำขึ้น
2. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้ แปลความหมายไปในทางที่ขัดขวางมิให้ประเทศไทย ดำเนินการจัดเก็บภาษีของประเทศไทยที่เกี่ยวกับจำนวนเงินที่รวมอยู่ในเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยตามกฎหมายภายใน
3. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้แปลความหมายไปในทางที่ขัดขวางมิให้ประเทศฟิลิปปินส์ จัดเก็บภาษีจากประชากรของตนตามกฎหมายที่ใช้อยู่ในประเทศ อย่างไรก็ตามจะไม่มีกรให้เครดิตสำหรับภาษีที่ชำระตามข้อบังคับนี้
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจจะติดต่อกัน โดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้มีการใช้บังคับอนุสัญญานี้

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันกัน ณ กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญานี้ให้เริ่มใช้บังคับเมื่อได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญาจะมีผล
  - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งได้จ่ายให้แก่ผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ในวันหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน และ
  - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ สำหรับปีบัญชีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีปฏิทินซึ่งได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ 30
การใช้

อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด อาจบอกเลิกใช้อนุสัญญานี้ได้ภายหลังระยะเวลา 5 ปี ที่ถัดจากปีที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร โดยบอกกล่าวการเลิกก่อนวันที่ 30 ของเดือนมิถุนายน ของปีปฏิทิน ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่ได้มีการหักไว้แล้วจากเงินที่ได้จ่ายให้ผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังจากวันแรกขอเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่ได้มีการบอกกล่าวนั้น และ
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ ของปีรัษฎากร หรือรอบระยะเวลาบัญชี เริ่มในวันแรกหรือหลังจากวันแรกขอเดือนมกราคมของปีปฏิทินต่อไป ที่ถัดจากปีที่มีการบอกกล่าว นั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ ได้ลงนามอนุสัญญานี้

ทำขึ้นคู่กันเป็นสองฉบับที่กรุงมะนิลา เมื่อวันที่สิบสี่ เดือนกรกฎาคม ของปีคริสต์ศักราชหนึ่งพันเก้าร้อยแปดสิบสอง เป็นภาษาอังกฤษ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(ลงนาม)นายประจितร โรจนพุกภัย
(นายประจितร โรจนพุกภัย)
เอกอัครราชทูต

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐฟิลิปปินส์

(ลงนาม)ซีซาร์ วีราต้า
(นายซีซาร์ วีราต้า)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง